

Armagedonas

A large, fiery nuclear mushroom cloud rises from a flat, arid desert landscape under a hazy, orange-tinted sky. The cloud is composed of bright yellow and orange flames and smoke, with a dark, dense column rising from the base. The overall scene conveys a sense of catastrophic destruction.

tada pasaulinė
taika

Armagedonas, tada pasaulinė taika

Armagedonas tapo bendriniu žodžiu, nes žemėje plinta nelaimių nuojauta. Jis vartojamas, kai kyla konfliktai tarp tautų ir ideologijų, ypač tada, kai visame pasaulyje vyksta neramumai. Žiniasklaida jį dažnai vartoja, nors daug kartų kyla abejonių, ar rašytojas iš tikrųjų žinojo šio žodžio kilmę ir kilmę. Dauguma mano, kad jis taikomas kalbant apie didelę kovą ar galingą mūšį, kuriame dalyvauja Dievas - kovą tarp gėrio ir blogio - mūšį, kuris užbaigs visus mūšius.

Armagedonas yra biblinis terminas, vartojamas paskutinėje Biblijos knygoje, siejamas su "tos didžiosios Dievo visagalio dienos mūšiu". (Apr 16, 14) Apreiškimas Jonui yra simbolių knyga, kurioje vaizduojama amžina kova tarp tiesos ir klaidos, teisumo ir neteisumo, Kristaus ir Antikristo. Šiame vaizdinyje, viena vertus, vartojami tokie simboliai kaip "žvėrys",

"drakonas", "netikri pranašai", "Babilonas", "paleistuvė", "nešvarios dvasios", "varlės" ir t. t., kita vertus, "Avinėlis", "nuotaka", "šventasis miestas" ir kt. Armagedonas - dar vienas iš knygoje naudojamų simbolių, siejamas su didžiuoju ir galutiniu kovos etapu, užbaigsiančiu dabartinį amžių, kai Kristaus karalystė iškils pergalingai, įtvirtindama visuotinę ir amžinąją taiką.

Žodis Armagedonas yra hebrajiškos kilmės ir geografiškai bei istoriškai siejamas su Megido kalnu. Megido kalnas užėmė strategiškai svarbią vietą senovės Šventojoje Žemėje, nes jis buvo svarbioje perėjoje į kalnų šalį. Bendra Megido vietovė buvo didysis Izraelio mūšio laukas. Čia Gideonas su trimis šimtais vyrų sumušė ir nugalėjo midjaniečius. Čia karalius Saulius taip pat buvo nugalėtas filistinų.

Daugelis Biblijos simbolių savo prigimtimi yra panašūs į tuos, su kuriais susipažinęs pasaulis. Pavyzdžiui, Biblijoje karalystės ar vyriausybės simbolizuoja žvėrys, taip pat ir pasaulyje. O mūšio lauko naudojimas tam

tikrai idėjai perteikti taip pat praktikuojamas pasaulyje. Pavyzdžiui, sakydami, kad kariuomenė patyrė "Vaterlo", turime omenyje, kad, nors kurį laiką ji buvo pergalinga, galiausiai patyrė staigų ir netikėtą pralaimėjimą. Būtent Napoleono pralaimėjimas prie Vaterlo lėmė, kad šiai konkrečiai mūšio vietai suteikiama tokia reikšmė.

Taip ir su Armagedonu. Tai buvo Izraelio mūšio laukas, ir norint suprasti jo simbolinę reikšmę pranašystėse, būtina atrasti ypatingą bruožą, susijusį su visais mūšiais, kuriuose dalyvavo senovės Izraelis. Tai nėra tai, kad jie visada nugalėdavo, nes taip nebuvo. Kartais Dievas leisdavo savo tautai pralaimėti. Taip atsitikdavo todėl, kad jie nusidėdavo prieš Jį ir juos reikėdavo sudrausminti. Tačiau visi Izraelio mūšiai pasižymėjo vienu išskirtiniu bruožu, kuris nebūdingas ir niekada nebuvo būdingas kitų tautų mūšiams; tai todėl, kad Dievas juose dalyvavo ir valdė jų pergalės bei pralaimėjimus pagal savo didįjį amžių planą.

Kai atsižvelgiame į šį faktą, žodis Armagedonas įgyja tokią pat apibrėžtą reikšmę

kaip ir Vaterlo, nors ir labai skirtingą. Jis rodo kovą, kurioje Dievas yra neabejotinai suinteresuotas ir kuriai Jis vadovaus, užtikrindamas galutinę ir šlovingą teisumo jėgų pergalę. Be to, kaip rodo pranašystės, tai bus paskutinis didysis amžių mūšis, kurio metu bus galutinai nugalėtos visos šėtono jėgos, taip paruošiant kelią Kristaus karalystės įsigalėjimui. Štai kodėl jis apibūdinamas kaip "tos didžiosios Visagalio Dievo dienos mūšis". - Apreiškimo 16, 14.

"Ta didžioji diena"

Pranašystės aiškiai rodo, kad "didžioji Visagalio Dievo diena" yra laikotarpis, žymintis dabartinio amžiaus pabaigą. Tai metas, kai baigiasi šis "dabartinis blogas pasaulis" (Gal 1, 4), arba socialinė santvarka. Biblijoje jis apibūdinamas kaip "keršto diena" ir "paskutinės dienos". Apie ją taip pat kalbama kaip apie "Viešpaties dieną", nes tai laikas, kai Viešpats įsikiš į pasaulio reikalus, kad sustabdytų jų beprotišką ir žemyn lekiantį veržimąsi į nuodėmę bei pražūtį ir įsteigtų savo seniai pažadėtą karalystę.

Ši "Viešpaties diena" yra laikas, apie kurį kalbama pranašystėje, kurioje sakoma: "Laukite manęs, - sako VIEŠPATS, - iki tos dienos, kai aš pakilsiu į grobį, nes mano pasiryžimas yra surinkti tautas, kad galėčiau surinkti karalystes, išlieti ant jų savo rūstybę, visą savo žiaurų pyktį, nes visa žemė bus praryta mano pavydo ugnies". - Sofonijo 3:8

Šią "keršto dieną" tautoms toliau aprašo pranašas Izaijas. Jis rašė: "Viešpats išeis kaip galingas vyras, jis sukels pavydą kaip karžygys; jis šauks, taip, riaumos; jis nugalės savo priešus. Aš ilgai tylėjau, buvau ramus ir susilaikiau, dabar šauksiu kaip gimdanti moteris, tuojau pat sunaikinsiu ir prarisiu". - Izaijo 42:13,14

Blogio viešpatavimas

Nuo tada, kai mūsų pirmieji tėvai nusižengė Dievo įstatymui, blogis buvo dominuojantis veiksnys žmonių giminės reikaluose. Šėtonas buvo žmonių pasaulio valdovas. Jėzus kalbėjo apie jį kaip apie "šio pasaulio kunigaikštį". (Jn 12, 31; 14, 30) Senovės Izraelio laikais, kai

Dievas valdė savo išrinktąją tautą, kitos tautos kartais susidurdavo su dieviškąja valdžia ir galia. Įvairūs pagonių karaliai buvo priversti pripažinti Jo viešpatavimą dėl stebuklingų būdų, kuriais Jis saugojo ir gelbėjo savo tautą. Tačiau praėjo daug ilgų amžių, kai pasaulis nebematė tokių Dievo galios apraiškų, todėl tikėjimo Juo ir Jo gebėjimu valdyti žmonių reikalus beveik nėra visose pasaulio tarybų salėse.

Dievas paaiškina šią padėtį sakydamas, kad jis susilaikė nuo kišimosi į pasaulio reikalus ir "tylėjo". (Iz 42, 14) Kita vertus, Jo tauta buvo raginama laukti Viešpaties iki tos dienos, kai Jis nebeturės ramybės, kol nustos susilaikyti nuo kišimosi į žmonių reikalus, būdama tikra, kad tada Jis pakils į grobį ir visa žemė - šis dabartinis blogio pasaulis - bus sunaikinta "mano pavydo ugnies". Būtent šiame blogio ir blogio sistemų naikinimo darbe Viešpats vaizduoja save išeinantį kaip galingą vyrą ir sukeliantį pavydą kaip karžygys, ir būtent tai pagreitina tos didžiosios Visagalio Dievo dienos mūšį.

Nors Viešpats leido šėtonui, didžiajam priešininkui, viešpatauti nepaklusnumo vaikų širdyse, Jis niekada nenustojo domėtis galutine savo žmogiškųjų kūrinių gerove. Iš tiesų per visus tūkstančius metų, per kuriuos Jis susilaikė nesikišęs į nuodėmės ir mirties viešpatavimą, Dievas tarsi klojo pamatus šlovingai išlaisvinimo dienai. Tačiau Jo atpirkimo ir atkūrimo planas vyko tyliai ir nepastebimai. Armagedone Dievas apsireiškė visai žmonijai, ir visų tautų akys atsivers, kad pamatytų Jo šlovę.

Būtent puolęs Liuciferis, Pradžios knygoje įkūnytas kaip gyvatė, o Apreiškimo 20, 2 - kaip "ta senoji gyvatė", į pasaulį įvedė nuodėmę. Jis suklaidino motiną levą ir per ją paskatino Adomą nusižengti dieviškam įstatymui. Dėl to jiems buvo paskirta bausmė už nuodėmę - mirtis. Nuo to prasidėjo žmonių giminės mirtis. Ten savanaudiškumas tapo beveik visų žmogaus pastangų motyvu, o iš savanaudiškumo kilo priešiškumas, neapykanta, nusikaltimai ir karai. Šešis tūkstančius metų mirštantis pasaulis kovojo, vis tikėdamasis, kad ateis geresni laikai, bet dėl

savanaudiškumo vis nepasiekdamas trokštamų tikslų.

Dievo ranka

Dievas vis dar myli savo žmogiškąją kūriniją, ir Jo Žodyje mums yra nubrėžtos dieviškųjų pasiekimų gairės, kurios galiausiai nuves prie visiško šėtono valdžios nuvertimo, taip pat prie visų tų nekenčiamų šėtono nuodėmės ir mirties viešpatavimo elementų, kurie taip ilgai vargino žmoniją, sunaikinimo. Tai, kaip Dievo ranka per amžius veikė žmonių reikaluose, mums daugiausia atskleidžia puikūs pažadai, užrašyti Jo Žodyje mūsų paguodai ir pamokymui.

Nors neapsišvietusiems žmonėms gali atrodyti, kad Dievo pažadai tėra senovės ideologų norai, tačiau juose galima atpažinti dieviškojo tikslo žmonijos atžvilgiu modelį. Matydami šį modelį ir nuostabius Viešpaties pasiruošimus galutiniam žmonijos išlaisvinimui iš nuodėmės, ligų ir mirties vergijos, esame tikri, kad dieviškasis planas nesuklydo - nebuvo nė vieno atvejo, kad Viešpats būtų

nejvykdęs savo didžiųjų ir meilės kupinų sumanymų.

Pirmasis vilties spindulys

Savo pareiškime "senajai gyvatei" - velniui - Kūrėjas pateikia mums pirmąją nuorodą, kad, nepaisant nuodėmės atėjimo į pasaulį, Jis neapleido savo žmogiškosios kūrinijos. Dievas pasakė Šėtonui, kad moters "palikuonis" "sutraiskys tavo galvą". (Pr 3, 15) Jei vėliau Dievas per savo pranašus nebūtų išsamiau nurodęs savo ketinimų žmonių rasės atžvilgiu, mes negalėtume žinoti, ką iš tikrųjų reiškė šis miglotas pareiškimas gyvatei. Tačiau pranašysčių šviesoje tampa aišku, kad moters palikuoniui sutrenkta gyvatės galva iš tikrųjų simboliškai nusako šėtono viešpatavimo žemėje nuvertimą ir Kristaus karalystės triumfą.

Apreiškimo knygos 20 skyriuje trumpai simboliškai aprašomas būdas, kuriuo moters palikuonis sutraiškys gyvatės galvą. Mums sakoma, kad angelas nužengia nuo Dievo iš dangaus, suima senąją gyvatę, kuri yra velnias

ir šėtonas, ir suriša ją tūkstančiui metų. Šis galingas angelas yra ne kas kitas, o pažado palikuonis - Kristus, ir šiame pasakojime trumpai aprašomas Jo karalystės įkūrimas ir tūkstančio metų karaliavimas. Taip pat parodoma, kad per šį tūkstantį metų mirusieji bus prikelti ir jiems bus suteikta galimybė amžinai gyventi atkurtoje žemėje.

Praėjus ilgiems šimtmečiams po tragedijos Edene, Dievas vėl parodė savo susidomėjimą mirštančia gimine, duodamas pažadą savo ištikimam tarnui Abraomui. Šiam Izraelio tėvui Jis pasakė, kad ketina palaiminti visas žemės gimines. Duodamas šį pažadą, Dievas dar kartą užsiminė apie palikuonį, palikuonį, kurio gimimui vadovaus dieviškoji apvaizda. Dievas patvirtino šį pažadą savo priesaika, ir tai buvo Izraelio vilties dėl ateisiančio Mesijo pagrindas.

Šį pažadą įvairiomis formomis kartojo visi šventieji Dievo pranašai. Apie pažadėtąjį palikuonį pranašas Izaijas rašė: "Mums gimė kūdikis, mums duotas Sūnus, ir valdžia bus ant jo pečių, ir jo vardas vadinsis nuostabasis Patarėjas, galingasis Dievas, amžinasis

Tėvas, ramybės kunigaikštis. Jo valdžios ir taikos gausėjimui nebus galo, ant Dovydo sosto ir jo karalystėje, kad ją sutvarkytų ir įtvirtintų teismu ir teisingumu nuo šiol per amžius. Tai įvykdys kareivijų Viešpaties uolumas". - Izaijo 9,6.7

Šiame pažade apie ateinančią teisingumo vyriausybę išsiskiria tai, kad jos pergalę prieš blogio jėgas garantuoja dieviškoji, stebuklus daranti galia. Minimas Sūnus yra Kristus, ir pranašas skelbia, kad valdžia bus ant Jo pečių. Tai reiškia, kad dieviškasis Kristus prisiima atsakomybę už Dievo meilės tikslo sunaikinti blogį žemėje ir išaukštinti teisumą įgyvendinimą.

Kaip tai nuramina! Tai reiškia, kad neribotas Dievo gebėjimas, įgalinęs Jį sukurti milijardus pasaulių, sukūręs žmogų ir suteikęs jam gyvybę, tebeduodantis gyvybę visoms gyvoms būtybėms, įgalins Kristaus puolimą prieš nuodėmės ir mirties jėgas, sudarančias galingos šėtono neteisybės tvirtovės pylimą. Pranašas skelbia: "Galybių Viešpaties uolumas tai įvykdys!"

Gimęs Gelbėtojas

Ši Izaijo pranašystė pradėjo pildytis gimus Jėzui. Jis gimė kaip dieviškosios meilės dovana ir kaip garantija, kad visi toli siekiantys Dievo pažadai palaiminti pasaulį tinkamu laiku išsipildys. Atsižvelgiant į tai, kokie reikšmingi yra pranašystės žodžiai angelo, kuris, pranešdamas apie Jėzaus gimimą, tarė: "Nebijokite: ... Juk jums šiandien Dovydo mieste gimė Gelbėtojas, kuris yra Kristus Viešpats". - Luko 2, 10-11.

Būdamas trisdešimties metų, Jėzus pradėjo savo tarnystę - tarnystę, kuri nuolat priminė, kad Jis atėjo kaip pasiuntinys iš dangaus, kad išpildytų Dievo pažadus įsteigti pasaulinę taikos ir gyvenimo vyriausybę. Kai kurie pažadai, apibūdinantys Mesijo karalystės palaiminimus, pranašavo aklų akių atvėrimą, ligonių išgydymą ir mirusiųjų prikėlimą. Jėzus pasitelkė dieviškąją galią šiems dalykams atlikti ir taip patvirtino faktą, kad Jis iš tiesų buvo pažado palikuonis ir kad Dievas, davęs tokius nuostabius pažadus, galėjo juos su kaupu išpildyti.

Jėzaus žemiškoji tarnystė buvo labai trumpa, truko tik trejus su puse metų. Jis buvo išpranašautas Karalių Karalius, tačiau keliems Jo priešams buvo leista Jį nukryžiuoti. (Apr 19, 16) Koks keistas posūkis turėjo atrodyti tiems, kurie Jį buvo priėmę kaip pažadėtąjį Mesiją, tą, kuris turėjo viešpatauti "nuo jūros iki jūros ir nuo upės iki žemės pakraščių". - Ps 72, 8.

Dar keistesnė, be abejonės, buvo Mokytojo meilės filosofija, kurią jis taip griežtai praktikavo, kad atsisakė bet kokio pasipriešinimo tiems, kurie jį suėmė ir nužudė. Visi didieji praeities ir dabarties valdovai savo valdžią pasiekė ir išlaikė drąsiai duodami atkirtį visiems priešininkams. Tačiau Jėzus nebandė gintis ir neleido to daryti savo mokiniams. Ant Jo beginklės galvos užgriuvo pavydžių priešų rūstybė, ir Jis buvo paguldytas į kapą.

Dievo planas nesugriuvo! Apaštalas Paulius mums sako, kad meilė niekada nepavydi. (1 Kor 13, 8) Jėzus savo noru atidavė gyvybę kaip pasaulio Atpirkėjas, mylėdamas net savo priešus. (Jn 3, 16) Nors Šėtonas galėjo manyti, kad sutrukdė dieviškajam Jėzaus planui tapti

žemės karaliumi, jis tik padėjo įgyvendinti būtiną to plano bruožą, t. y. žmogaus, Jėzaus Kristaus, paaukojimą kaip "išpirką už visus". - 1 Timotiejui 2:6

Dievo pažadėti palaiminimai turėjo būti ilgalaikio pobūdžio. Taika, kurią žmonijai turėjo atnešti Mesijo karalystė, turėjo būti ilgalaikė taika, kuria džiaugtųsi tie, kurie, atpirkti iš nuodėmės prakeiksmo, turėtų galimybę gyventi amžinai. Nebuvo jokio kito būdo garantuoti žmonijai tokius nuolatinis ir toli siekiančius palaiminimus, kaip tik Jėzaus, kaip pasaulio Atpirkėjo ir Gelbėtojo, mirtis. Jis mirė, kad Jo pavaldiniai gyventų ir kad visi mirusieji turėtų galimybę būti sugrąžinti į gyvenimą.

Žmonija vis dar kenčia

Praėjo beveik dvidešimt šimtmečių nuo to įvykių kupino laiko, kai Jėzus mirė už pasaulio nuodėmės ir dieviška galia buvo prikeltas iš numirusių, tačiau Jis vis dar nepripažįstamas žemės karaliumi, o didysis priešas Mirtis, kurią Jis mirė, kad sunaikintų, vis dar laiko nuodėmės prakeiktą rasę savo pražūtinguose

gniaužtuose. Nors pranašystėse Jėzus vaizduojamas kaip Taikos Kunigaikštis, nuo Jo laikų karas ir toliau temdo kiekvienos kartos laimę, kaip ir prieš Jam ateinant. Jėzus atėjo dovanoti gyvybės, bet žmonės, už kuriuos Jis atidavė savo gyvybę, vis dar miršta. Jėzus mokė ir rodė meilės kelią ir nurodė jo pranašumus prieš savanaudiškumą, tačiau savanaudiškumas vis dar valdo pasaulį. Kodėl?

Šventasis žodis atskleidžia šio akivaizdaus delsimo priežastį. Jame parodoma, kad per šiuos dvidešimt tariamos nesėkmės šimtmečių Dievo planas išlaisvinti rasę nuolatėjo į priekį. Jo planas šiam amžiui buvo išrinkti iš žmonijos pasaulio tautą, kuri kartu su Kristumi vykdytų Jo karalystės valdžią. Šventajame Rašte apie juos daug kalbama, nurodant sąlygas, kuriomis jie gali tikėtis gyventi ir viešpatauti su Kristumi. Trumpai tariant, jie kviečiami eiti Jo meilės keliu, atiduoti savo gyvybę, kaip Jis paaukojo savąją, įrodyti savo ištikimybę Dievui, tiesai ir teisingumui būnant "ištikimais iki mirties". - Apreiškimo 2, 10.

Jų aukos ir kančios patirtis paruošia juos būsimam viešpatavimui su Kristumi. Pagal Dievo apvaizdą, jų dalis dieviškajame plane prisidės prie visų žemės šeimų amžino palaiminimo. Jau dvidešimt šimtmečių, nepastebėti ir nežinomi pasauliui, šie ištikimi Mokytojo sekėjai ir toliau stiprina teisumo ir meilės priešpilį, iš kurio galiausiai ateis visų mirties kalinių išlaisvinimas. Prieš šį visos žmonijos išlaisvinimą ištikimųjų klasė bus prikelta iš mirusiųjų per pirmąjį prisikėlimą, kad gyventų ir viešpatautų su Kristumi. Tada, vadovaujant Kristui, visa žmonija bus pažadinta iš mirties miego ir jai bus suteikta galimybė amžinai gyventi žemėje.

Amžiaus pabaiga

Šis Dievo plano amžius, skirtas išsirinkti ir mokyti tuos, kurie Tūkstantmetėje eroje karaliaus su Kristumi, jau beveik baigėsi. Iš tiesų gyvename pačioje amžiaus pabaigoje; todėl dabar yra laikas, kai turėtume tikėtis pamatyti ir matome, kad Dievo ranka tikrai ir tiesiogiai pasireiškia žmonių reikaluose. Dievo žodžio pranašystės nusako dabartinio laiko

jvykius ir atskleidžia, kad jie yra tie, kurie turėjo įvykti prieš pat Kristaus karalystės įsteigimą.

Nuo 1914 m. prasidėjusių katastrofiškų įvykių, kurie nuvertė karalius nuo sostų, sugriovė valstybines bažnyčias, dėl karų, bado ir maro sunaikino nesuskaičiuojamus milijonus žmonių, serija yra nurodyta Šventajame Žodyje ir visi liudija neišvengiamą faktą, kad Dievas nebesusilaiko nuo įsikišimo į žmonių reikalus, kad Jo keršto už nuodėmę ir nuodėmingas institucijas diena jau arti.

Drąsina suvokimas, kad galutinė dabartinių tautų nelaimių baigtis priklauso ne nuo savanaudiškų, žemiškų valdovų, bet kad rytojaus pasaulį valdys Kristaus karalystė. Taip pat džiugina suvokimas, kad per ateinantį tūkstantį metų tautos nebus tironiškai pajungtos totalitarizmo ar korumpuotų demokratinių vyriausybių jungui.

Teisėtas karalius

Kaip jau matėme, kurį laiką Dievas valdė savo senovės Izraelio tautą. Šventajame Rašte

apie įvairius Izraelio karalius sakoma, kad jie sėdėjo "VIEŠPATIES soste". (1 Kronikų 29,23) Tačiau ši tvarka baigėsi nuvertus paskutinį žydų karalių Zedekiją. Pranašas Ezechielis aiškina, kad taip turėjo būti, "kol ateis tas, kurio teisė yra". (Ez 21, 27) Tai nuoroda į Kristų, ir aiški užuomina, kad daugiau Dievui nebebus atstovaujama jokiaje žemės valdžioje, kol ateis laikas Kristaus karalystei įsitvirtinti.

Paskutinio žydų karaliaus nuvertimas įvyko 606 m. pr. m. e., ir prasidėjo ilgas laikotarpis, per kurį Viešpats leido pagonių karalystėms išlaikyti socialinį pasaulio audinį. Šis laikotarpis Jėzaus pranašystėje apibūdintas kaip "pagonių laikai". Šioje pranašystėje Jėzus aiškino, kad "Jeruzalė" - žydų tautos ir jos santvarkos simbolis - bus "trypiama" pagonių, kol "išsipildys pagonių laikai". - Luko 21:24

Raštuose yra įrodymų, kad pagonių laikai - tai 2520 metų laikotarpis. Babilonas buvo pirmoji iš pagonių galybių, kuri šiuo laikotarpiu vykdė valdžią. Maždaug tuo metu, kai jis prasidėjo, Viešpats privertė Nebukadnecarą susapnuoti sapną, kuriame jis pamatė į žmogų panašų

atvaizdą, kurį Danielius išaiškino kaip vaizduojantį dieviškąjį valdžios suteikimą, kaip ją vykdys iš pradžių Babilonas, o paskui paeiliui Medo-Persija, Graikija ir Roma.

Šiame pranašiskame atvaizde Romą vaizduoja geležinės kojos, o suskaldytą Romos imperiją, kurią matėme įvairiose Europos valstybėse prieš pat 1914 m., - atvaizdo pirštai. Regėjime matyti, kaip akmuo smogia atvaizdui į kojas, priverčia jį nukristi ir sumala į miltelius. Danielius paaiškina, kad šis akmuo simbolizuoja Dievo karalystę, karalystę, kuri galiausiai užpildys visą žemę.

2520 pagonių laikų metų turėjo baigtis 1914 metais. Kadangi šis pranašiškas laikotarpis buvo susijęs ir su žydais, ir su pagonimis kaip tautomis, įvykiai nuo to laiko turėtų rodyti abiejų tautų statuso pasikeitimą - ir taip iš tiesų yra. Paskutiniai senosios Romos imperijos likučiai naikinami - sumalami į miltelius, tuo tarpu žydai kaip tauta valdo didžiąją Palestinos dalį, o 1948 m. susikūrė nauja Izraelio valstybė. Mes vis dar išgyvename šlifavimo laikotarpį, tačiau jau įvyko pakankamai įvykių, kad būtų galima

pagrįstai manyti, jog nematomos mūsų dabartinio Viešpaties jėgos jau daro didžiulę įtaką griauinant šėtono socialinę santvarką, ruošiantis žemėje įkurti Kristaus karalystę ir palaiminti visą žmoniją taika ir gyvenimu.

Žvelgiant šiuo požiūriu, 1914 m. prasidėjęs Pirmasis pasaulinis karas yra svarus įrodymas, kad Jėzus Kristus, kaip Jehovos generolas, pavergia tautas prieš priimdamas jas iš Tėvo kaip savo "paveldą". (Ps 2:8) Tai, ką matome vykstant, yra Sofonijo 3:8 pirmosios dalies išsipildymas. Joje kalbama apie tai, kad Viešpats, arba Jehova, pakyla kaip liudytojas - kad pasmerktų žemės visuomenę, - ir sako: "Mano sprendimas - surinkti tautas, surinkti karalystes, išlieti ant jų savo pasipiktinimą, visą savo rūstybės liepsną". Daugelis pasaulietinės istorijos rašytojų Pirmąjį pasaulinį karą vadina visų nuo to laiko žmoniją apėmusių negandų pradžia, o Antrąjį pasaulinį karą - trumpam nutrūkusių karo veiksmų atnaujinimu. Visa tai ir dar daugiau įvyks Viešpaties rūstybės dieną, tą "didžiąją Visagalio Dievo dieną" (Apr 16, 14), ir dėl to susilpnės visa civilizacijos struktūra.

Kiekvienas "paskutiniųjų dienų" tautų nelaimės etapas yra susijęs su šėtono valdžios nuvertimu. Atkreipkite dėmesį, pavyzdžiui, į Izaijo 13, 4-6 pranašystę. "Triukšmas kalnuose, tarsi didžiulės tautos; tautų karalysčių, susirinkusių kartu, triukšmas: kareivijų VIEŠPATS telkia kovojančią kariuomenę. Jie ateina iš tolimos šalies, iš dangaus pakraščio, VIEŠPATS ir jo rūstybės ginklai, kad sunaikintų visą kraštą. Verkite, nes VIEŠPATIES [Jehovos] diena artėja; ji ateis kaip sunaikinimas iš Visagalio".

Apaštalas Paulius, aprašydamas Viešpaties dieną, sako, kad "staigus sunaikinimas" ateis "kaip gimdymo skausmai ant besilaukiančios moters". (1 Tesalonikiečiams 5, 1-3) Kaip žinome, gimdymo skausmai būna spazminiai, o tarp jų būna palyginti lengvi laikotarpiai. Toks buvo įvykių modelis nuo pagonių laikų pabaigos 1914 metais. Paulius išpranašavo, kad šie spazmai bus susiję su "ramybės ir saugumo" šūksniais, ir ši pranašystė taip pat pasirodė esanti labai tiksli.

Prieš Pirmąjį pasaulinį karą buvo dedamos milžiniškos pastangos siekiant įtvirtinti ilgalaikę taiką pasaulyje. 1913-ieji buvo tarptautiniai taikos metai. Tuomet prasidėjo pirmieji griaunamieji neramumai. Po karo toliau buvo šaukiamasi taikos ir saugumo. Paskui prasidėjo antroji pasaulinė kova, po kurios pasigirdo papildomi šūksniai "Taika, taika!". Susiskaldymas tęsiasi ir tęsis, kol dieviškasis įsikišimas nepasireikš ir neatneš tikros taikos problemų nuvargintam ir mirstančiam pasauliui.

Nors senovės Megido mūšio lauke Dievas kovojo už savo tautą, suteikdamas jai pergalę, kai jos paklusnumas to nusipelnė, Jo strategija ne visada buvo tokia pati. Gideono pergalės prieš midjaniečius atveju Viešpaties strategija lėmė, kad Izraelio priešai sunaikino vieni kitus. Kitais atvejais buvo pasitelkiama stebuklus daranti galia. Taip ir didžiojoje kovoje, kurioje šio pasaulio karalystės bus nustumtos į šalį, rengiantis įsteigti Kristaus karalystę. Vienoje pranašystėje skelbiama, kad "kiekvieno žmogaus kalavijas bus nukreiptas prieš jo brolių". (Ez 38, 21) Šio pasaulio karalystės,

kovodamos viena prieš kitą, jau padarė baisų civilizacijos tvirtovių sunaikinimą, ir pabaiga dar neateina.

Daugelis tautų susivienijo įvairioms pastangoms išgelbėti pasaulį nuo tolesnio sunaikinimo, tačiau, kaip ir buvo numatyta pranašystėse, šie susivienijimai nepasiekė savo tikslo. Izaijas rašė: "Susivienykite, tautos, ir jūs būsite sugriautos". (Izaijo 8,9-10) Kita pranašystė apie šį tautų susivienijimą yra Joelio 3,1,2. Čia šis tautų susivienijimas laiko požiūriu siejamas su Izraelio sugrįžimu į pažadėtąją žemę. Joje nurodoma, kad dėl žemės kils nesutarimų ir kad tada Viešpats gins savo tautą ir priešinsis tiems, kurie stengsis atimti iš jos teisėtą paveldėjimą.

Daugiau detalių apie šiuos konkrečius įvykius pateikiama Ezechielio pranašystės 38 ir 39 skyriuose. Trumpai tariant, šios pranašystės atskleidžia, kad Izraelis galiausiai atgaus Palestinos žemę ir gyvens joje taikiai ir saugiai, kai iš "šiaurės" ateis tautos agresorės, norinčios "paimti grobį". Pranašysčių tyrinėtojai tikisi, kad tautos, esančios į šiaurę nuo Izraelio,

dalyvaus šiame paskutiniame agresijos smūgyje ir bandys sunaikinti Izraelį bei užimti kariniu požiūriu strategiškai svarbią Šventąją žemę.

Būtent šioje vietoje Viešpats išoriškai parodo savo įsikišimą. Ezechielio 38, 22 pranašystėje sakoma, kad tada Viešpats užtars Izraelio priešus "maru ir krauju, ir aš išliesiu ant jo, ant jo būrių ir ant daugybės žmonių, kurie yra su juo, liūtį, didelę krušą, ugnį ir sierą". Galbūt nežinome, kaip pažodžiui tai išsipildys, tačiau neabejotina, kad šioje pranašystėje aprašyta didžioji Armagedono kulminacija - ta didžioji kova, kurioje Dievas panaudos savo galią, kad nugalėtų teisumo priešus ir kad dieviškoji karalystė pradėtų veikti visų žemės šeimų palaiminimui.

Mes žinome, kad tai tiesa, nes pranašystėje atskleidžiama, jog dėl dieviškojo įsikišimo visoms tautoms - įskaitant Izraelį, kurį Viešpats tada išgelbės - Jo stebuklingu įsikišimu atsivers akys, kad pamatytų Jo šlovę. Tada visos tautos žinos, kad danguje yra Dievas,

kuris per savo dieviškąjį Kristų valdo žmonių vaikus.

Tyra žinia

Apreiškimo knygos 16, 13, 14 eilutėse rašoma apie "tris netyrąsias dvasias", kurios darys galingą įtaką telkiant tautas į kovą tą didžiąją Visagalio Dievo dieną. Švarioji, arba Šventoji Dvasia Biblijoje, yra tiesos Dvasia, kurios centras yra Kristaus Evangelija. Jos savybės yra meilė, džiaugsmas, ramybė, gailestingumas, kantrybė ir t. t. Todėl pranašiškos nešvariosios dvasios yra akivaizdžiai nešvarios jėgos žemėje, kurių įsakomoji propaganda daro įtaką tautoms susitelkti ir kurių skatinamos jos kariauja tarpusavyje iki mirties.

Po Armagedono, kai Viešpats "praris" visą pasaulį savo "pavydo ugnimi" ir taip sunaikins visas įvairias neteisybės sistemas, Jis "pavers žmones tyra kalba", arba žinia. Ši žinia, pranašo teigimu, lems, kad visi šauksis "Viešpaties vardo ir tarnaus Jam vieningai". - Sofonijo 3:8, 9

Tai bus vienas iš būdų, kaip Kristaus karaliavimo metu meilė pakeis savanaudiškumą kaip žmonių reikalus motyvuojančią jėgą. Ir valdant šiai teisumo karalystei visa žmonija ras pasitenkinimą ir džiaugsmą. Iš tiesų net mirusieji bus prikelti, kad ir jie galėtų džiaugtis gyvybę teikiančiais palaiminimais, kurių joks užkariautojas niekada negalėjo suteikti savo pavaldiniams. Kristus gali ir suteiks jiems galimybę džiaugtis amžinuoju gyvenimu ramybėje ir laimėje.

Būtent būdami tikri dėl dieviškojo gebėjimo ir tikslo atkurti visus, kurie Armagedone prarado gyvybę, galime įžvelgti Dievo meilę ir teisingumą būde, kurį Jo išmintis pasirinko šėtono valdžiai žmonėms nuversti. Tie, kurie praras gyvybes šioje didžiojoje kovoje, Dievo požiūriu, bus tik miegantys. Jo galia pažadins juos naujos dienos rytą. Jie turės galimybę pamatyti galutinį didžiosios kovos, kurioje jie kentėjo, rezultatą ir, be abejonės, dauguma jų mielai prisieks ištikimybę karalių Karaliui ir viešpačių Viešpačiui, kuris tada bus pripažintas visos žemės valdovas. - Apreiškimo 19, 16; Ps 72, 1-4

Patirtis su nuodėme ir mirtimi per amžius buvo sunki, o ypač dabar, kai dėl žmonių savanaudiškumo visame pasaulyje vyrauja "tautų sielvartas ir sąmyšis". (Lk 21, 25) Pamokos, kurias iš to galima išmokti, bus neįkainojamos vertės, ypač dėl to, kad jos padės geriau suvokti gyvenimo palaimą, kuri bus suteikta žmonėms per tūkstantį Kristaus karaliavimo metų.

Per šią patirtį visa žmonija sužinos, kokie baisūs dieviškojo įstatymo nepaisymo padariniai. Ir priešingai, kai juos apipils karalystės palaiminimai, jie sužinos apie dieviškąjį gerumą, ir jų nuoširdus atsakas bus: "Štai šitas yra mūsų Dievas, mes Jo laukėme, ... mes džiūgausime ir džiaugsimės Jo išgelbėjimu". - Izaijo 25:6-9.

Tūkstantį metų ta karalystė viešpataus. Jos džiaugsmo, taikos, meilės ir gyvybės įtaka išplis į visus pasaulio kampelius. Jos gydomoji galia ištuštins kiekvieną ligoninės lovą. Jos gyvybę teikianti energija pasieks kiekvieną kapą. Bus atvertos visų aklujų akys ir atmerktos visų kurčiųjų ausys. - Izaijo 35

Šėtonui nebebus leidžiama apgaudinėti ar klaidinti žmonių. Taip pat nebus leidžiama, kad jo egoizmo ir neapykantos valdžia toliau griautų žmonių ir tautų taiką ir laimę. Vykdamt Kristaus karalystės švietimo programą, pasaulis išmoks meilės ir gailestingumo pranašumo prieš savanaudiškumą ir neapykantą. Užuoť stengėsi viską, ką gali, užtikrinti sau, žmonės sužinos, kad tikroji gilaus ir ilgalaikio džiaugsmo paslaptis yra daryti viską, ką gali, dėl kitų.

Tada išsipildys Dievo pažadas Abraomui per jo palikuonis palaiminti visas žemės giminės. Kaip matėme, Kristus ir Jo Bažnyčia dangiškajame karalystės etape bus ta pažadėtoji sėkla, ir tada jie bus gyvybę teikiančių palaiminimų kanalas visai atkurtai žmonijos rasei. - Galatams 3:29

Visos žemės giminės, gyvenusios Abraomo laikais ir anksčiau, dabar yra mirusios. Visos žemės giminės, gyvenusios po to, dabar yra mirusios arba mirštančios. Nuolat didėjantis mirčių skaičius savanaudiškumo išprotėjusiame pasaulyje mums vis stipriau

primena, kad labai reikia dieviškojo įsikišimo, ir mes galime džiaugtis, kad jis jau arti. Tai, kad visi, kuriuos Dievas pažadėjo palaiminti, yra mirę arba miršta, jokių būdu nepaneigia Jo pažadų, nes esame tikri, kad Jo galia gali ir sugrąžinti gyvybę: visi, kurie yra kapuose, išgirs Žmogaus Sūnaus balsą ir išeis. - Jono 5:28,29

Ar tai tik pageidavimai? Ne, iš tiesų tai yra tai, ką pažadėjo Dievas ir visatos Kūrėjas! Būtent tai atskleis žmonijos masėms, kad jos buvo sukurtos ne tik kentėti ir mirti. Tai parodys, kad Dievas, kurio galinga galia ir išmintis atsiskleidžia visuose sukurtuose daiktuose, juos mylėjo ir panaudojo savo galią, kad užtikrintų pergalingą savo tikslo įgyvendinimą jų sukūrimo.

Baigiantis tūkstantmečio Kristaus viešpatavimui, šėtonas - viso blogio kurstytojas - bus sunaikintas. Tie, kurie sąmoningai ir toliau jam tarnaus, taip pat bus sunaikinti "antrosios mirties". Nors nesuskaičiuojami milijardai žmonių mirė dėl šėtono uzurpuoto valdymo žmonijai, jis bus įtrauktas į aukų

sąrašą dėl Kristaus karaliavimo. - Apreiškimo 20:10, 14

Ir ne tik Šėtonas, bet ir visos blogybės bus nugalėtos, sudarančios jo apgaulingų ir piktavališkų metodų, kuriais jis apgaudinėjo ir pavergė puolusią rasę, atsargą. Bus sunaikintos ligos, skausmas ir sielvartas. Mirs ir pati mirtis. - Apreiškimo 21:4

Visa tai dėl to, kad dieviškasis įsikišimas nuvers Šėtono, "tos senosios gyvatės", kuris paskatino mūsų pirmuosius tėvus nusižengti dieviškajam įstatymui ir užtraukė sau ir savo palikuonims mirties bausmę, valdžią. Vienas iš gražių simbolių, duotų mums Apreiškimo knygoje ir iliustruojančių dieviškąjį įsikišimą, gelbstintį žmoniją nuo mirties, yra "šventasis miestas", nusileidžiantis iš dangaus nuo Dievo. - Apreiškimo 21,2

Biblijoje miestas simbolizuoja valdžią, o šventasis miestas yra teisi valdžia. Tačiau ji nėra žmogiškos kilmės. Tai nėra žmonių sukurta valdžia. Ji kyla iš Dievo, iš dangaus, ir yra įsteigta žemėje. Apreiškimo knygos

pradžioje atkreipiamas dėmesys į labai nešventą miestą, vadinamą "Babilonu". Kurį laiką jis valdė žemės karalius.

Su šiuo "paleistuvės" miestu susijęs simbolinis "žvėris" - dar vienas nešventos valdžios simbolis. Vyksta kova tarp žvėries ir avinėlio - Kristaus. Žvėris kartu su nešventuoju Babilono miestu sunaikinamas.

Taip paruošiamas kelias šventajam miestui, per kurį Avinėlis kartu su savo nuotaka valdys tautas. Ši nauja valdžia reikš, kad Dievas iš tiesų bus atstovaujamas žemėje. Aiškindamas šią mintį Apreiškėjas sako: "Aš girdėjau didelį balsą iš dangaus, sakantį: 'Štai Dievo palapinė yra su žmonėmis, ir jis gyvens su jais, ir jie bus jo tauta, o pats Dievas bus su jais ir bus jų Dievas'". - Apreiškimo 21:3

Kai dėl nuodėmės Dievas atėmė savo malonę iš žmonių giminės, žmonės pradėjo mirti. Dovydas rašė: "Jo malonėje yra gyvenimas". (Ps 30, 5) Kai Dievas vėl "apsigyvens" su žmonėmis, kai Jo palankumas jiems pasireikš per Kristaus

karalystę, šventąjį miestą, vienas iš palaimingų rezultatų bus mirties sunaikinimas. Paulius rašė, kad Kristus viešpataus tol, kol visi priešai bus palaidoti po Jo kojomis, o paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis. (1 Korintiečiams 15,25-26) Tą pačią palaimingą mintį pabrėžia ir Apreiškėjas. Aiškindamas žmonėms sugrįžusios Dievo malonės rezultatus, pasireiškiančius tuo, kad šventasis miestas ims valdyti žmonių reikalus, jis rašo: „Dievas nušluostys visas ašaras nuo jų akių, ir nebebus mirties, nei liūdesio, nei verksmo, nei skausmo nebebus, nes ankstesni dalykai praėjo, ir sėdintysis sėdintis tarė: 'Štai aš visa darau nauja'. Jis man tarė: "Rašyk, nes šitie žodžiai yra tikri ir ištikimi". - Apreiškimo 21:4,5

Šlovinkime Dievą už šį galutinio teisumo triumfo prieš nuodėmę ir mirtį užtikrinimą! Kai suvokiame, kad Kristaus pergalę apreiškianti karalystė yra taip arti, mums nereikia baisėtis mintimi apie pasaulinę Armagedono kovą, dėl kurios bus nuversti paskutiniai Šėtono viešpatavimo likučiai. Mes žinome, kad tai būtina, jog žmonės turėtų visišką ir netrukdomą galimybę priimti Kristaus valdžią. Iš tiesų dabar

turėtume melstis su didesniu karščiu nei bet kada anksčiau: „Teateinie Tavo karalystė. Teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje”.
- Mato 6, 10.